

РЕШЕНИЕ

№ 5052

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **4373** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на Х. Г. З. от [населено място],[жк], [улица]-27, [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], предявена срещу Държавен фонд "Земеделие", ЕИК:[ЕИК], за заплащане на обезщетение в размер на 10 500 лв. за времето на оставането му без работа за периода от 13.03.2018 г. до 20.08.2018 г., поради прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № 83/19.02.2018 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, отменена по съдебен ред; сума в размер на 878.83 лв., представляваща разликата между получаваната в ДФЗ основна заплата и brutното трудово възнаграждение при друг работодател за периода от 20.02.2018 г. до 13.03.2018 г.; законната лихва в размер на 221.26 лв. върху главните вземания в общ размер на 11 378.83 лв., от датата на писмената покана – 21.01.2019 г. до 02.04.2019 г., ведно със законната лихва върху двете главнични вземания, от датата на предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане, както и сторените по делото разноси. В с.з. ищецът се явява лично и с адв.П., която моли Съда да уважи предявения иск. Претендира сторените по делото разноси, включително адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Държавен фонд "Земеделие", в с.з. чрез юк.Г. моли Съда да отхвърли исковите като неоснователни. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Г. дава заключение за частична основателност

на исковата претенция.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът Х. Г. З. е бил преназначен със Заповед № 664/29.12.2017 г. на длъжност "Началник на отдел" с ранг I младши в ДФЗ, дирекция "Оторизация на плащанията по прилагане на мерки за развитие на селските райони", отдел "Оторизация на плащанията по частни проекти", за периода от 01.01.2018 г. до 31.03.2018 г., считано от 01.01.2018 г.

Със Заповед № 83/19.02.2018 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, на основание чл.90, ал.1, т.5, чл.92, чл.97 и чл.108 ЗДСл, на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "уволнение", а на основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение от заеманата длъжност. Заповедта е обжалвана по съдебен ред и с Решение № 3292 от 18.05.2018 г., постановено от АССГ по адм.дело № 3338/2018 г. е отменена.

Х. Г. З. е бил назначен по трудово правоотношение на длъжността "технически сътрудник" в [фирма], съгласно сключен трудов договор. Трудовото му правоотношение с търговското дружество е прекратено със Заповед № 6/13.03.2018 г., считано от 13.03.2018 г. (л.76).

На 15.03.2018 г. ищецът е направил регистрация към Агенцията по заетостта, Дирекция "Бюро по труда", съгласно Регистрационна карта № 20034693/15.03.2018 г. (л.23). С Разпореждане № 212-00-1652-1/13.04.2018 г. на ищеца е отпуснато парично обезщетение за безработица считано от 13.03.2018 г. до 12.11.2018 г. в размер на 68.75 лв. дневно на основание чл.54ж, ал.1 вр. чл.54а, ал.1, чл.54б, ал.1 и чл.54в, ал.1 КСО (л.25). От Удостоверение за деклариране данни изх.№ 220191900776296/28.03.2019 г., издадено от НАП (л.18) се установява, че ищецът не е бил назначен на служебно или трудово правоотношение през периода от 13.03.2018 г. до 12.11.2018 г., и не е получавал доходи.

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице С. М., която даде отговор по следните въпроси:

1. Полагал ли е ищецът труд при друг работодател, или като самоосигуряващо се лице, за периода непосредствено след уволнението (19.02.2018 г.) до сключването на трудов договор с [фирма] на 20.02.2018 г. Ако е полагал, какъв е бил размерът на основното му трудово възнаграждение.

2. Съобразно представените доказателства за получаваното от ищеца трудово възнаграждение в размер на 650 лв., и като се съобрази, че основната заплата на З. при ДФЗ е била 2 000 лв., да се изчисли разликата между двете възнаграждения за периода на времетраене на трудовото правоотношение с [фирма], т.е от 20.02.2018 г. до 13.03.2018 г.

3. Полагал ли е ищецът труд при друг работодател, или като самоосигуряващо се лице, считано от 14.03.2018 г. до края на периода, за който се дължи обезщетение, съгласно чл.104, ал.1 от ЗДСл, а именно – 20.08.2018 г. Ако е полагал, какъв е бил размерът на основното му трудово възнаграждение. Съответно да се изчисли разликата в заплатите, както и дължимото се при това положение обезщетение.

4. В случай че отговорът на предходния въпрос е отрицателен, да се изчисли полагащото се на ищеца обезщетение на базата на основна заплата в размер на 2 000 лв. за периода от 14.03.2018 г. до 20.08.2018 г.

5. След като отговори на предходните въпроси, вещото лице да даде отговор на въпроса какъв е общият размер на дължимото на ищеца обезщетение за периода от 19.02.2018 г. до 20.08.2018 г.

По делото бяха приети следните писмени доказателства (л.69), представени от ищеца: трудова книжка; справка изх.№ 22388183081145/ 20.02.2018 г., издадена от ТД на НАП-гр. С.; Заповед № 6/13.03.2018 г.; удостоверение № 220191900776296/28.03.2019 г., издадено от ТД на НАП-гр. С..

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано, предвид подробно изложената от вещото лице аргументация, послужила за формиране на експертните изводи. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорил е изчерпателно на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1 във вр.с чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл. По силата на чл.104, ал.1 от закона, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение, както и че в периода от 20.02.2018 г. – 13.03.2018 г., същият е имал сключен трудов договор с [фирма]. В тази връзка претенцията на ищеца попада във втората хипотеза на нормата на чл.104, ал.1 ЗДСл, а именно, че той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай са налице материалноправните предпоставки на чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като е безспорно установено, че заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца, е отменена. От приложените писмени доказателства се установява, че след прекратяване на служебното му правоотношение ищецът е работил по трудово правоотношение в периода от 20.02.2018 г. – 13.03.2018 г. Следователно обезщетението, което се полага на ищеца, е разликата между основната му заплата в ДФЗ и основното му възнаграждение по трудово правоотношение. между възнаграждението му на по-ниско платената работа, според неоспореното заключение на ССЕ тази разлика възлиза на 845.50 лв.

На следващо място на ищеца се дължи и обезщетение в размер на основната му заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за остатъка от времето, през което не е заемал държавна служба, след като е било

прекратено и правоотношението му с [фирма], т.е. за периода от 14.03.2018 г. до 20.08.2018 г. Пак според експертното заключение за указания период обезщетението възлиза на 10 368.52 лв.

Общо за претендирания 6-месечен период на ищеца се дължи обезщетение в размер на разликата от възнаграждението му на по-ниско пратената работа, сумиран с основното възнаграждение на ищеца за остатъка от периода, което според заключението на ССЕ, възлиза на 11 214.02 лв.

Ето защо Съдът приема за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата. След това следва да се произнесе и по иска за заплащане на лихвата върху неизплатеното в срок задължение, като претендираният период е от 18.04.2019 г. до заплащането й.

Във връзка с претенцията за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от момента на завеждане на иска, съдът намира, че същата следва да бъде уважена. Искът за заплащане на законната лихва върху главницата е акцесорен, като съгласно т.4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, когато се претендират вреди от незаконни актове на администрацията, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт – от момента на неговото издаване, а при незаконни фактически действия – от датата на тяхното преустановяване. От така определените моменти на изискуемост на вземането започва да тече погасителната давност и се дължи лихва за забава. В настоящия случай следва да се има предвид характера на института на обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл – при незаконно прекратяване на служебното правоотношение, което означава, че вземането за лихви възниква от деня, в който е влязъл в сила съдебният акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебно правоотношение. В случая акцесорната претенция за законна лихва върху главницата е от 18.04.2019 г., т.е. от датата, на която е влязло в сила съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебно правоотношение.

Предвид гореизложеното исковата претенция следва да бъде уважена като основателна и доказана за сумата в размер на 11 214.02 лв., като върху тази сума следва да се присъди претендираната законна лихва, считано от датата на отмяна на заповедта за уволнение - 18.04.2016 г. до окончателното й изплащане. За сумата над 11 214.02 лв. до претендирания с исковата молба размер от 11 600.09 лв. исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Изходът на спора определя като частично основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. Съгласно списъка на разноските (л.108) ищецът е заявил такива в общ размер 1300 лв., от които 900 лв. адвокатско възнаграждение, заплатено в брой (л.5), и 400 лв. депозит за ССЕ. В с.з., проведено на 18.06.2020 г. ответникът чрез юк.Г. отправи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение (л.81). в тази връзка Съдът съобрази, че при имуществен интерес на спора 11 600.09 лв. според чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес, минималното възнаграждение следва да е 412 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, и като съобрази, че по делото е допусната ССЕ и от страна на ищеца са представяни писмени доказателства, справедливият размер на адвокатското възнаграждение е 500 лв. Във връзка с уважената част от

исковата претенция на ищеца следва да бъдат присъдени разноси в общ размер 870.05 лв. На ответника се дължи претендираното от него юрисконсултско възнаграждение съобразно чл.37 от Закона за правната помощ, който препраща към НЗПП. В чл.24 от наредбата е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв., а именно в минимален размер от 100 лв. Съдът намира, че в полза на ответника съобразно отхвърлената част на иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 3.33 лв.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие", ЕИК:[ЕИК], да заплати на Х. Г. З. от [населено място],[жк], [улица]-27, [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], сумата 11 214.02 лв. (единадесет хиляди двеста и четиринадесет лева и 2 ст.), представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за времето от 21.02.2018 г. до 20.08.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.04.2019 г., до окончателното й заплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на Х. Г. З. от [населено място],[жк], [улица]-27, [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], за разликата над 11 214.02 лв. до 11 600.09 лв.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие", ЕИК:[ЕИК], да заплати на Х. Г. З. от [населено място],[жк], [улица]-27, [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 870.05 лв. (осемстотин и седемдесет лева и 5 ст.).

ОСЪЖДА Х. Г. З. от [населено място],[жк], [улица]-27, [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], да заплати на Държавен фонд "Земеделие", ЕИК:[ЕИК], юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 3.33 лв. (три лева и 33 ст.).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: